

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

—ο—

Ἡ Πανδώρα, καί τοι τοὺς παιδρῶδες μόνον τῆς φιλολογίας λειμῶνας ἐπιζητοῦσα, ἔχει ὁμοίως τὰς κυπαρίσσους τῆς καὶ αὐτῆ, καὶ ἐκ τῶν ἀνθέων τῆς βιάζεται φεῦ! ἐνίοτε καὶ νεκρικοῦς νὰ πλέκη σταφάνου. Οἱ ἀναγνώσται αὐτῆς παρετήρησαν ἰσως ἐνίοτε εἰς τὰς στήλας τῆς ἀνωμόμου τινὰς μεταφράσεις καλλιπελὶς καὶ καθαρευούσας, καὶ ποιηματικά τινα, χάριν ἐκφρασεως καὶ πολλὴν αἰσθημάτων τρυφερότητα ἔχοντα, καὶ ἐπευφήμησαν ἀναμφιδόλως εἰς τῆς νεανικῆς καὶ ἀρίστα ὑποσχομένης λύρας τὰς πρώτας προκνακρούσεις. Ἀλλὰ χεῖρ σκληροῦ καὶ ἀώρου θανάτου ἔθραυσε τὴν λύραν ἀρτι ἐντεινομένην.

Ὁ νέος ποιητὴς ἦν ὁ πρωτότοκος υἱὸς Δημήτριος τοῦ ἐπὶ παλυμαθεία καὶ ἀρετῇ εἰς τὸ Πανελλήνιον τασοῦτον ἐντίμως γνωστοῦ Κ. Σκαρλάτου τοῦ Βυζαντίου, νέος εἰσοσκειτῆς, κατ' ἀμφοτέρω βαδίζων ἐπὶ τὰ ἴχνη τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἀρεῖς δὲ μέγα κενὸν ἀγάπης οὐ μόνον εἰς τοὺς ἀπαρηγορήτους αὐτοῦ γονεῖς, ἀλλὰ καὶ εἰς πάντας τοὺς ἐκ τοῦ συνεγγυς γνωρίσκοντας τὰ παντοῖα ψυχικά καὶ διανοητικά τοῦ εὐγενοῦς τούτου νέου πλεονεκτήματα, κενὸν δὲ ἐλπίδος εἰς πάντας τοὺς ἠξεύροντας τί ὑπέσχοντο εἰς τὴν φιλολογίαν ἢ ἐμβρόθεια, ἢ φιλομαθεια, ἢ φιλοπονία καὶ ἢ εὐφροσύνη αὐτοῦ. Εἰς τοὺς συντάκτας ἰδίως τῆς Πανδώρας, οἵτινες ἐπροσδόκουν ἐντὸς ὀλίγου πολυτιμὸν βοήθον ἐν αὐτῷ νὰ εὐρωσι, μένει μόνη ἡ θλιθερὰ παραμυθία, τῆς ἀγαπητῆς του ποιήσεως εσχατά τινα καὶ ἡμιόβλαστα ἄνθη νὰ συλλέξωσι, δι' ὧν ἐφαίνετο ὁ ἴδιος προνοῶν νὰ κοσμήσῃ τὸν νεκρικὸν κρεββάτον του. Τὰς ἐπομένας γλυκείας καὶ πενθίμους λέξεις ἔχαραττε δι' ἀσθινοῦς χειρὸς ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τοῦ θανάτου του, ἐν ἐπιγνώσει ἀναμφιδόλως τοῦ ἐπικειμένου τέλους· τὸ δὲ πρῶτον τῶν τεμαχίων τούτων ἐγράφη ὡς ἐπίγραμμα διαφόρων ποιηματίων ἃ εἶχεν αὐτοσχεδιάσει, καὶ ἃ ἐπεθύμει, ἂν ὁ θάνατος δὲν τὸν κατετάχυνε, νὰ συλλέξῃ ὑπὸ τὸ ὄνομα *Ἀνεμῶνη*.

—ο—

A.

Μὲ ἀνεμῶνην ἔστεψα τοὺς πενιχροῦς μου στίχους,
οὐδὲ εἰς τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς παρήξα στιγμιαίως·
Ἐκεῖνο πλὴν ἐπέρασε καθὼς προῆ ταχέως,
Καὶ ὁδοὶ ὁμοιάζουσιν ἀποθανόντος ἤλους.

—ο—

Ὡς ἀνεμῶν' εἰς τὴν ψυχρὰν προῆν τῆς ἡλιείας
Σῆμα γυμνὸν ἄς μέλωσιν ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου
Τοῦ χρόνου, ὅτ' εὐφρόσῃνος ἐπέρα ἡ ζωὴ μου
Μετ' ἀμιγῶν ἀνίσεων καὶ ἀνεῶν τῆς κακίας.

—ο—

B.

ΠΟΘΟΣ.

Τί μ' ὠφελεῖ θεοπέσιος ὁ γοῦς μου δὲν ἦναι,
Ἄφ' οὗ θνητῶν τὸ σῶμά μου, ἀφ' οὗ ὁ βίος σφαῖρα;

Τί μ' ὠφελεῖ ἡ πλάσις μου ἔν ἦνε ἀνωτέρα,
Ἄφ' οὗ συταρεθέρησαν μαλῆ τῆς καὶ ὀδύραι;

—ο—

Ἄς ἤμην μᾶλλον ζέφυρος τῆς φύσιν βαλοσαμόνων,
Ἡ φύλαξ τῆς ἀκοίλευς μερμερών εἰς τὰ ὄρη·
Ἄς ἤμην τέλος τῆς αὐγῆς ἢ προσευχῆ σου, κέρη!
Ὡραία νὰ προσέρχωμαι εἰς τοῦ Θεοῦ τὴν θρόνον.

—ο—

Γ.

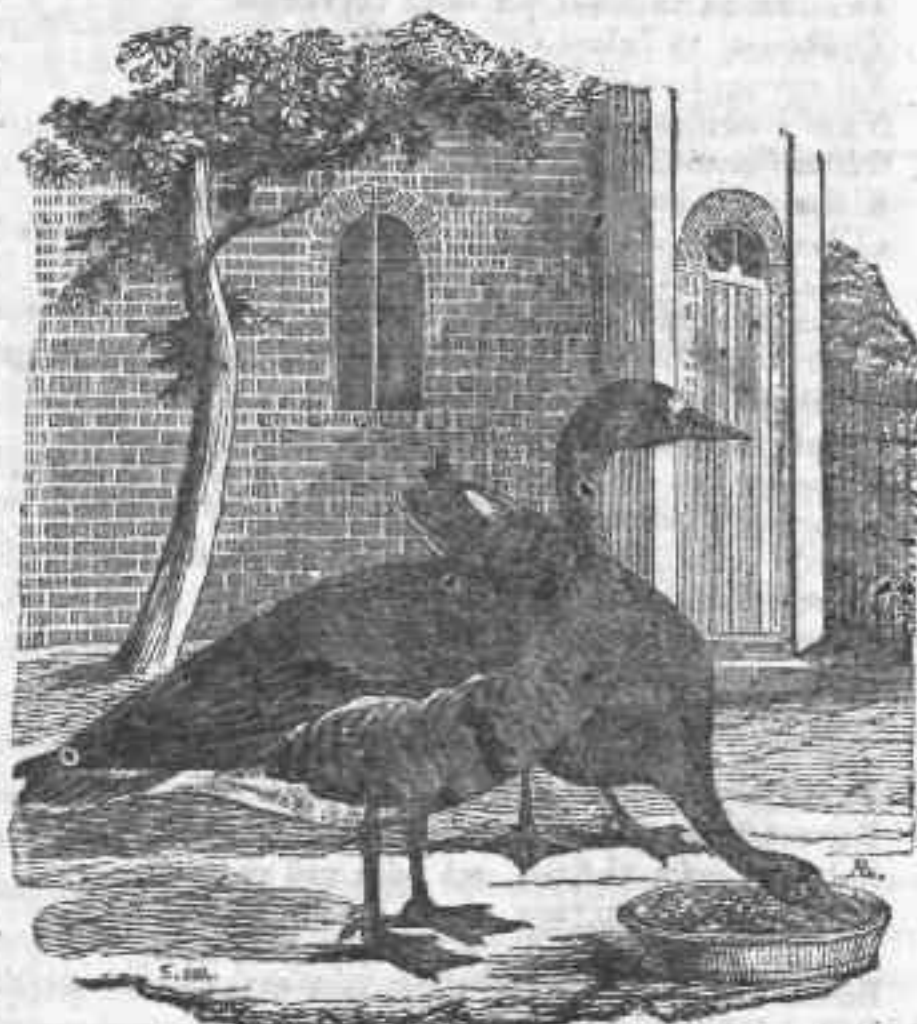
Ὡς ταχέως τῶν κεδῶντων ἀθρηνώδης φεύγει ἤχος,
Τῆς ζωῆς μου ἀπεισθέσθη εἰς τοῦ μνήματος τὸ ψέχος
Ἡ λαμπὰς ἢ φωτεινὴ!
Πλὴν μὴ θλίθεσθε! τοιαύτη ἡμῶν ὄλων ἢ πορεία,
Δι' ἐλπίδες μας εὐρεῖται, ἡ ζωὴ μας πλὴν βραχεῖα,
Καὶ ἡ τελευταία κοιτῆ.

ΧΗΝΕΣ ΓΕΛΑΣΤΙΚΟΙ.

—ο—

Οὕτω πως καλεῖται εἶδος τι χηνῶν εὐρισκομένων πρὸς ἄρκτον τῆς Ἀμερικῆς· ἀλλὰ διὰ τί, ἀγνοεῖ καὶ αὐτὸς ὁ Βυρβῶνος. Ὑποθέτει μόνον ὅτι ὁ μεταχειρισθεὶς πρῶτος τὸ ἐπωνύμιον τοῦτο θά εὐρεν ὁμοιό-

Χήνες.

τιτὰ τινε μεταξὺ τῆς φωνῆς τῶν χηνῶν αὐτῶν καὶ τοῦ γέλωτος.
Χαρακτηριστικὰ ἰδιαιτέρα τῶν χηνῶν τούτων εἶναι τὰ ἐξῆς· μέγεθος ὡς τὸ τῶν ἡμετέρων ἀγρίων χηνῶν, ῥάμφος ἐρυθρὸν, πόδες κόκκινοι, μέτωπον